

1, 9.

N. STEINGRÍMUR THORLÁKSSON
RITSTJÓRI.

Ágúst 1906.

Þakklátsemi.

Það er bæði fallegt og gott að vera þakklátur. Þakklátan mann er skemtilegra að horfa á og umgangast en vanþakklátan mann. Og þakklátum manni liður miklu betur en vanþakklátum. Honum verður líka betra af öllu. Þeim, sem t. d. þiggur matinn sinn með þakklæti, verður miklu betra af honum en hinum. Þakklátsemin er ágætt meðal til heilsubótar, bæði líkamlega og andlega. Vanþakklætið og óánægjan og ólundin er skaðleg fyrir hvorttveggja.

Það er margt, sem ætti að gera okkur þakklát. En við verðum það ekki nema við *temjum* okkur það—hreint og beint *lærum* að vera þakklát. Þurfum að læra það á barnsaldri. Byrja undir eins í barnæsku á því að temja okkur það. Og eiga hinir fullorðnu að hafa það fyrir börnunum—sýna þeim, að þeir hafi lært þakklátsemina og temji sér hana.

Eg ætla að segja ykkur ofur litla sögu af

ÞAKKLÁTUM ÍRA.

Það var verið að safna meðal almennings á Írlandi samskotum fagnaðarerindinu til útbreiðslu eða til kristilegs missiönarstarfs. Þá kom fátækur Íri nokkur og lagði fram stóran skerf til fyrirtækisins. Ástæður hans voru kunnar, og var reynt að telja hann af því að gefa svona mikið. En hann svaraði: „Takið þið hiklaust við því. Því fagnaðarerindi drottins á